

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem JUDr. Ondřejem Szalonnásem ve věci

žalobce: N. H., nar. X,
st. příslušnost X,
t. č. v ZZC Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty,
proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra,
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 4. 2025, č. j. OAM-243/BA-BA07-LE24-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Předmět řízení

1. Žalobce brojí proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 4. 2025, č. j. OAM-243/BA-BA07-LE24-2025 (dále též jen: „*napadené rozhodnutí*“). Jím žalovaný rozhodl o žalobcově opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany tak, že je podle § 10a odst. 1 písm. e)

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále též jen: „ZoA“) nepřípustná a že se řízení o ni podle § 25 písm. i) ZoA zastavuje.

2. Žalobce však míní, že ve své opakované žádosti uvedl nové důvody a skutečnosti, pro které se nemůže do své vlasti vrátit. Je zadlužený a v případě návratu by mohl čelit pronásledování ze strany svých věřitelů. Nesplnil také vojenskou službu, přičemž se od známého dozvěděl, že mu za to hrozí vězení a musel by vojenskou službu vykonat. Žalobou napadené rozhodnutí také dostatečně nereflektuje jeho soukromé a rodinné poměry. Nerespektuje rovněž zájmy dvou žalobcových nezletilých dětí.

Obsah žaloby

3. V úvodu své žaloby uvedl žalobce, že byl napadeným rozhodnutím zkrácen na svých právech a hrozí mu závažná újma. Žalovaný v řízení o udělení mezinárodní ochrany porušil zásadu materiální pravdy, nezjistil přesně a úplně skutkový stav a neprovedl řádně všechna potřebná šetření.
4. Ke skutkovému stavu věci žalobce uvedl, že je berberské národnosti a stejně jako jeho rodina vyznává islám. Dříve býval politicky aktivní v politické straně al-Nahda. Žalobce má přítelkyni, kterou považuje za svou ženu optikou islámského práva. Mají spolu dceru a očekávají narození syna. Společně s přítelkyní opustil zemi původu v roce 2019, přicestoval do ČR a od té doby zde společně žijí. V roce 2023 se žalobci narodila dcera E. Y. Všichni žijí ve společné domácnosti na adrese X.
5. Svou první žádost o udělení mezinárodní ochrany podal dne 18. 2. 2024, přičemž důvody, pro které ji podal, nadále trvají, tzn. rodinné vazby na území ČR a politické důvody, pro které opustil Tunis. Tato žádost mu byla zamítnuta. V aktuální, druhé, žádosti žalobce uvedl nové důvody a skutečnosti, pro které se nemůže do vlasti vrátit. Je zadlužený, jeho věřitelé by mu mohli vážně ublížit a pronásledovat jej. Druhým důvodem je pak vojenská služba, kterou žalobce nesplnil. V případě návratu mu hrozí dva roky vězení a rok vojenské služby.
6. V případě, že žalovaný zastaví žádost o udělení mezinárodní ochrany pro nepřípustnost dle § 10a odst. 1 písm. e) ZoA, musí být splněna určitá kritéria, která lze nalézt v judikatuře NSS, např. v usnesení ze dne 10. 6. 2015, č. j. 4 Azs 67/2015-40. Z něho se podává, že 1) žadatel v opakované žádosti neuvede žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu či doplňkové ochrany, 2) žadatel uvádí pouze takové skutečnosti, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti a 3) nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
7. Ve své nynější žádosti žalobce uvedl, že mu v zemi původu hrozí trest za nevykonání vojenské služby, což v předchozí žádosti netvrdil, neboť si nebyl vědom, že mu hrozí trest odnětí svobody a uložení povinné vojenské služby. Žalobci ale nebylo doručeno žádné předvolání. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že je zaviněním žalobce, že tuto skutečnost netvrdil již v předchozím řízení. Navíc o povinnosti nastoupit vojenskou službu přeci musel žalobce vědět. Z toho důvodu se nemůže jednat o novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. a) ZoA.
8. Tato tvrzení žalovaného nemají žádný reálný podklad. Ve věci neproběhl ani pohovor k udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný neuvedl žádné zdroje, ze kterých by vyplynulo, Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

že je pro všechny muže v Tunisu povinná vojenská služba. Tím pádem nemůže ani učinit závěr o tom, že žalobce o této povinnosti musel vědět. Žalobce přitom věděl o existenci vojenské služby, nicméně nevěděl, že bylo jeho povinností nastoupit. Proto nemohl tuto novou skutečnost bez svého zavinění uvést dříve.

9. Další novou skutečností je brzké narození žalobcova druhého dítěte. Přítelkyně žalobce je nyní v osmém měsíci těhotenství. Žalobce má s dcerou a svou přítelkyní velmi pevná citová pouta. Díky práci zajišťoval žalobce rodinu po finanční stránce. Platil za bydlení, jídlo, hygienické potřeby apod. Tyto skutečnosti uvedla žalobcova přítelkyně ve svých dvou dopisech adresovaných žalovanému. Žalovaný je však odbyl konstatováním, že se jedná o irelevantní informace a nebude k nim proto při rozhodování přihlížet. Nadto žalovaný zpochybnil pravost doložených dokumentů ohledně těhotenství, neboť dle něj byl protokol pořízen na Ukrajině pouze v ukrajinském jazyce. Jelikož nelze tuto okolnost spolehlivě prokázat a také protože jde o okolnost z hlediska posouzení žádosti nepodstatnou, žalovaný k ní nepřihlížel. Pokud v řízení vyvstanou skutečnosti, které jsou sporné, je třeba se s nimi vypořádat, například tak, že žalovaný vyzve k doložení ještě jiných dokladů, které by prokazovanou skutečnost mohly potvrdit. Zesměšňování dokumentace, kterou předložila přítelkyně žalobce je zcela nepřipustné a účelné.
10. Těhotenství přítelkyně žalobce navíc představuje skutečnost, která může být důvodem pro meritorní přezkum žádosti žalobce. K tomuto závěru došel např. NSS v rozsudku ze dne 17. 4. 2014, č. j. 4 Azs 37/2014-23. V citovaném rozhodnutí se sice jednalo o těhotenství žadatelky o mezinárodní ochranu, lze z něj ale vysledovat, že v azylových případech je třeba vždy brát zřetel i na soukromé a rodinné vazby cizinců k dané zemi.
11. Na případ žalobce přiléhá rozsudek NSS ze dne 17. 9. 2010, ve kterém se NSS zabýval otázkou nových skutečností ve spojení s čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech. Uvedl, že přípustnost nově uváděné okolnosti bude vždy záležet na tom, zda se jedná o natolik závažnou skutečnost, která by mohla mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele. Nově lze uvádět pouze azylově relevantní důvody, rovněž lze nově tvrzené okolnosti formulovat např. ve vztahu k humanitárnímu azylu. V neposlední řadě se NSS zabýval i judikaturou Evropského soudu pro lidská práva a konstatoval, že štrasburský soud bere v úvahu mj. i případně exterritoriální účinky čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech, tedy otázku, do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, resp. soukromý život na jeho území, a případně, zda je mu za tímto účelem povinen také udělit doplňkovou ochranu.
12. Žalobce před žalovaným uvedl nejméně dvě nové skutečnosti, které bez svého zavinění nemohl uvést při své předchozí žádosti. Zároveň jde o takové skutečnosti, které se dotýkají základních práv žalobce, zejména jeho práva na soukromý a rodinný život a také principu non-refoulement. Žalobcova žádost tak měla být přezkoumána.
13. K soukromému a rodinnému životu žalobce uvedl, že na území ČR žije již několik let, založil zde rodinu, našel si práci a dále rozvíjí své sociální vztahy. On i jeho partnerka sem přicestovali za lepším životem. Pro žalobce je návrat do země původu vyloučen zejména kvůli sporům v rodině a jeho věřitelům, kteří očekávají jeho návrat. Dále mu hrozí uvěznění za to, že nesplnil vojenskou službu. Svůj trest by tak vykonával po dlouhou dobu v tuniských věznicích, které jsou známé pro nelidské podmínky. Byl by nucen opustit svou rodinu, která je na něm emočně závislá. Již nyní během jeho pobytu v zařízení pro Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

zajištění cizinců jeho rodina strádá po finanční i emoční stránce. V případě jeho vycestování by se neměl kdo o rodinu postarat.

14. Nepřichází ani do úvahy, že by se celá rodina přestěhovala do Tuniska. Jednak proto, že by rodina přišla do země, kde nemají žádný majetek ani sociální a ekonomické vazby. Byli by nuceni začít žít v chudobě a ve strachu o své bezpečí. Rodina žalobce by jeho rodinu nepřijala kvůli rozdílnému náboženskému vyznání. Partnerka by s dětmi musela zůstat i tak sama, protože by žalobce musel nastoupit do výkonu trestu. Přestěhování na Ukrajinu, kde měla zázemí partnerka, také není možné. Stále zde probíhá válečný konflikt a partnerka žalobce zde nemá nic a nikoho, její rodiče již zemřeli. Dcera je vychovávána od narození v českém prostředí. Syn, který se má brzy narodit, bude státním příslušníkem ČR.
15. Protože v projednávané věci vystupují i dvě nezletilé děti, je nutné uvést, že v současnosti existuje široká shoda, a to i v mezinárodním právu, že ve všech rozhodnutích týkajících se dětí jsou nejlepší zájmy dětí prvořadé. Zejména se jedná o čl. 24 odst. 2 Listiny základních práv Evropské unie, dle něž má každé dítě právo udržovat pravidelné osobní vztahy a přímý styk s oběma rodiči, ledaže by to bylo v rozporu s jeho zájmy. Žalovaný se nijak nezabýval dopady, které může mít napadené rozhodnutí pro žalobce a jeho rodinu navzdory tomu, že všechny výše uvedené skutečnosti mohly, pokud by je žalovaný přezkoumal, být subsumovány pod některý z důvodů pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany.
16. Žalobce je s ohledem na uvedené toho názoru, že jeho případ měl být přezkoumán věcně. Žalovanému doložil takové důvody, pro které by mu mohla být udělena některá z forem mezinárodní ochrany. A to zejména doplňková ochrana nebo azyl za účelem sloučení rodiny. Nyní mu hrozí návrat do země, kde nejsou dodržována lidská práva a byl by zde nucen setrvat mnoho let kvůli možnému uložení trestu odnětí svobody, který by musel strávit ve zcela nehumánních podmínkách. Po jeho výkonu by musel nastoupit vojenskou službu. Nemohl by své partnerce posílat finanční prostředky, protože by byl nucen splácet své dluhy. Rodina žalobce by zde strádala, protože by ji neměl kdo zabezpečovat. Došlo by k bezdůvodnému zpřetrhání vazeb mezi žalobcem a jeho dětmi. Nemohl by se podílet na jejich výchově.
17. Žalobce uzavřel, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné a nezákonné. Nadto porušuje lidská práva žalobce chráněná v člancích 3 a 8 Evropské úmluvy o lidských právech. Z toho důvodu by mělo být zrušeno.

Vyjádření žalovaného

18. Žalovaný s žalobními námitkami nesouhlasil, přičemž odkázal na obsah napadeného rozhodnutí a správního spisu. Žalovaný se nedopustil porušení procesních pravidel. Rozhodnutí obsahuje dostatečné zdůvodnění, žalovaný se řídil ZoA a opatřil si dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí.
19. V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že se jedná o žalobcovu v pořadí druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce uvedl totožné důvody, jako uváděl v průběhu řízení o své předchozí žádosti, a sice členství ve straně al-Nahda a rodinné vazby v ČR. Zároveň zcela nově uvedl, že má velké dluhy a vyjádřil obavu z postihu za nevykonání Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

povinné vojenské služby. O prvním z těchto tvrzení nepravdivě prohlásil, že je uváděl již v předchozím řízení. Z toho je zřejmé, že tato skutečnost, pokud je pravdivá, mu byla známa již v době předchozího řízení a on tak měl možnost i povinnost uvést ji za účelem jejího posouzení již tehdy. Totéž platí o nově tvrzené obavě z postihu za nevykonání povinné vojenské služby. Skutečnost, že žalobce nevykonával v Tunisku povinnou vojenskou službu, mu musela být známa, stejně tak si musel být vědom, že by mu za to mohl hrozit postih. Žádnou z těchto skutečností však žalobce nesdělil, přestože k tomu měl dostatek příležitostí. O své povinnosti uvést veškeré důvody žádosti a uvádět úplné a pravdivé údaje byl žalobce v průběhu předchozího řízení o udělení mezinárodní ochrany písemně i ústně poučen. Je tedy důsledkem pouze jeho vlastního zavinění, že jeho nová tvrzení nebyla předmětem zkoumání důvodu pro udělení mezinárodní ochrany již v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci, a nejedná se tedy o novou skutečnost nebo zjištění ve smyslu ustanovení § 11a odst. 1 písm. a) ZoA, které by nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení. Tvrzení o údajném postihu za nevykonání vojenské služby se navíc jeví jako nevěrohodné, jelikož se o této obavě žalobce nezmínil ani při podání vysvětlení dne 23. 2. 2025 v rámci řízení o správním vyhoštění a v lednu 2025 se kvůli vyřízení cestovního dokladu obrátil na tuniské úřady, což by jistě neučinil, pokud by se obával trestu za vyhýbání se vojenské službě.

20. Ani tvrzené úmrtí rodičů jeho partnerky a očekávání narození druhého potomka nepředstavuje novou skutečnost, která by odůvodňovala opětovné meritorní posuzování opakované žádosti o mezinárodní ochranu. K meritornímu posouzení opakované žádosti o mezinárodní ochranu nevedou jakékoliv nové skutečnosti, ale pouze takové, které 1. nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a 2. současně svědčí o tom, že by cizinec mohl být v případě návratu do vlasti vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že by mu tam hrozila vážná újma podle § 14a ZoA. Tyto dvě podmínky musejí být splněny zároveň a nesplnění byť jedné z nich znamená, že opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany je dle § 11a ZoA nepřípustná. Otec žadatelovy partnerky zemřel dne 19. 12. 2024, tedy až po vydání rozhodnutí o předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nicméně její matka zemřela již dne 30. 4. 2024, tedy ještě před vydáním předmětného rozhodnutí. Úmrtí otce žadatelovy partnerky i očekávané narození dítěte sice jsou skutečnostmi, které nastaly až po pravomocném ukončení předchozího řízení, není však naplněna druhá podmínka, neboť nastalé skutečnosti nijak nesvědčí o tom, že by žalobce mohl být v Tunisku vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 ZoA nebo že by mu tam hrozila vážná újma podle § 14a ZoA.
21. Z výpovědi žalobce dle žalovaného neplyne, že by mu byl v Tunisku nějak narušen osobní či rodinný život. Ze zpráv o zemi původu ani azylového příběhu neplyne, že by byl v zemi původu vystaven takové míře diskriminace či jiné podobě nepříznivého zacházení, které by zásadním způsobem zasáhly do jeho práva na soukromý život. Navíc rodinné vztahy na území ČR nejsou důvodem pro udělení žádné ze základních forem mezinárodní ochrany, protože zásah do nich nenaplnňuje znaky pronásledování či vážné újmy, k tomu žalovaný odkázal na usnesení RS NSS ze dne 15. 2. 2024, č. j. 7 Azs 186/2022-48, č. 4589/2024 Sb. NSS.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

22. Žalobce v žádosti neuvedl žádné nové skutečnosti, které by zároveň svědčily o tom, že by mohl být po svém návratu ve vlasti vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 ZoA nebo že by mu hrozila vážná újma podle § 14a ZoA.
23. Od doby posuzování žalobcovy předchozí žádosti nedošlo v Tunisku k takovým změnám, které by ve vztahu k žalobci mohly představovat novou skutečnost, ostatně ani žalobce se o žádné takové skutečnosti nezmínil. Tunisko je ČR považováno za bezpečnou zemi.
24. Z konstantní judikatury, např. z rozsudku NSS ze dne 24. 1. 2024, sp. zn. 7 Azs 273/2023, vyplývá, že pro přípustnost opakovaných žádostí je třeba, aby v konkrétním případě existovaly nové skutečnosti nebo zjištění, které musí mít určitou přidanou hodnotu a kvalitu oproti předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Věcné projednání opakované žádosti je výjimkou, kterou je potřeba vykládat restriktivně. Dále žalovaný odkázal na rozsudek NSS ze dne 6. 5. 2024, sp. zn. 7 Azs 30/2024, v němž NSS konstatoval, že je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany shledána nepřipustnou, již se věcně neposuzuje.
25. Žalovaný uzavřel, že správně neshledal důvody pro meritorní posouzení žalobcovy žádosti, neboť neuvedl žádnou novou skutečnost, která by odůvodňovala opětovné vedení řízení a opětovné hodnocení důvodů udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný se nedopustil porušení zásady non-refoulement. Napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se ZoA a na základě dostatečných a řádným způsobem opatřených podkladů a netrpí vadou nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti.

Vyjádření družky žalobce

26. Ve věci zaslala soudu dvě vyjádření žalobcova družka, v nichž vykreslila společný rodinný život se žalobcem. Dále uvedla, že dne 12. 5. 2025 se žalobci narodil syn. Apelovala na soud, aby umožnil jejich rodině společný život, zdůraznila potřebnost žalobcovy přítomnosti v rodině.

Jednání ve věci

27. Dne 16. 7. 2025 soud ve věci konalo jednání, jehož se zúčastnil žalobce, jemuž tlumočil ustanovený tlumočník Ing. Jamil Maoed; za žalovaného jednal JUDr. Bohdan Škutek, pověřený zaměstnanec.
28. Žalobce ve svém vystoupení akcentoval některé argumenty obsažené v žalobě, zejména týkající se jeho rodiny, které nemůže za stávajícího stavu věcí pomáhat. Narodily se mu dvě děti a má zde manželku, má velký zájem jim pomoci. Velmi jej trápí, že je zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců. Požádal soud, aby jeho žalobě vyhověl. Do Tuniska se vrátit nemůže, má tam problémy s úřady. Bude však respektovat jakékoli rozhodnutí soudu.
29. Zástupce žalovaného trval na zákonnosti napadeného rozhodnutí. Jedná se o opakovanou žádost o mezinárodní ochranu, věc byla posouzena správně. Proto navrhl, aby byla žaloba zamítnuta.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

30. Dokazování soud neprováděl, neboť účastníci žádné důkazní návrhy nevznesli.

Posouzení věci

31. Ze správního spisu soud zjistil následující pro posouzení věci podstatné skutečnosti.
32. Žalobce podal dne 28. 2. 2025 v zařízení pro zajištění cizinců Balková žádost o mezinárodní ochranu.
33. Zajištěn byl rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 23. 2. 2025, č. j. KRPA-63813-9/ČJ-2025-000022-ZZC podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, za účelem správního vyhoštění, neboť nevystoupal z území v době stanovené v rozhodnutí téhož správního orgánu o správním vyhoštění ze dne 29. 10. 2024, č. j. KRPA-57912-30/ČJ-2024-000022-SV. Dne 23. 2. 2025 podával policii vysvětlení, v němž uvedl mj. to, že do Evropy naposledy přijel v roce 2019 z Tuniska, jel rovnou do ČR. Jeho tehdejší manželka byla Češka a on dostal vízum. Jeho platnost skončila kvůli rozvodu v roce 2023. Téhož roku se oženil s Ukrajinkou V. Y., která má vízum na jeden rok. Má s ní dceru E. H., která se narodila dne 4. 3. 2023. Nyní je manželka znovu těhotná, v osmém měsíci. V rodném listu dcery je zapsán jako otec. Manželka na Ukrajině nikoho nemá, rodiče zemřeli ve válce. Svůj pobytový status řeší s advokátem, žádné povolení k pobytu ale nemá. Jeho cestovní doklad pozbyl platnosti, o nový si požádal v lednu 2025. Uložené správní vyhoštění nerespektoval kvůli dceři, čekal, co vyřeší právník, sám svůj pobyt nijak neřešil. O mezinárodní ochranu již žádal, azyl mu nebyl udělen a měl opustit ČR. Pracuje jako dělník na stavbách, někdy rozváží kebab a pizzu. V Tunisku má rodinu, rodiče a sourozence, v kontaktu nejsou. Má tam podíl na rodinném domě. Do Tuniska se vrátit nemůže, má tam problémy, je to nebezpečné pro jeho život. Jsou tam problémy mezi lidmi, on je dědic, celá rodina to řeší. Pokud by něco z dědictví dostal, jeho rodina ho může zabít. Minulý rok kvůli tomu zabili jeho bratra. Chce zůstat v ČR a starat se o svou rodinu.
34. Rozhodnutím žalovaného ze dne 5. 3. 2025, č. j. OAM-243/BA-BA07-BA03-Z-2025, byl žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) ZoA zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců Doba zajištění byla dle § 46a odst. 5 ZoA stanovena do 17. 6. 2025.
35. Z poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 6. 3. 2025 se podává, že žalobce vyznává islám, národností je amazigh. Kdysi byl politicky aktivní ve straně Al Nahda. Má dceru, v době jejího narození ale neměl doklad totožnosti, takže do jejího rodného listu zapsán nebyl. Dcera žije s matkou, jeho přítelkyně, která s ním čeká dalšího potomka. Se svou tehdejší přítelkyní se seznámil v Tunisku, kde se s ní podle islámských zákonů oženil. Na české ambasádě na tomto základě požádal o vízum, které dostal, a koncem roku 2019 na něj přicestoval do ČR. Po zamítnutí první žádosti o mezinárodní ochranu dostal výjezdní příkaz, vystoupal do Rakouska, ale byl odtud na základě své žádosti vrácen zpět. O mezinárodní ochranu žádal i v Rakousku. V ČR byl odsouzen k trestu odnětí svobody s podmínkou, do vězení se nedostal. Důvody podání žádosti o mezinárodní ochranu vymezil takto: *„Žádám ze stejných důvodů, které jsem uvedl v prvním řízení. Mám problémy v Tunisku. Dalším důvodem jsou velké dluhy v Tunisku, když tyto dluhy nezaplatím, budu v ohrožení. To nebezpečí mi hrozí ze strany lidí, kteří mi peníze půjčili. Kdybych jim nezaplatil, tak po mně půjdou. Může se pak stát cokoli, můžu být i zabít, protože*
- Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

v minulosti kvůli jisté nejasnosti zabili i mého mladšího bratra. Také jsem nesplnil povinnou vojenskou službu a z tohoto důvodu mi brozí věznění po dobu dvou a více let. Také zde v ČR žiji již šestým rokem se svou přítelkyní a mám zde rodinu. Mám i nějaké důkazy (má je můj kamarád), který jel do Tuniska. Týkají se toho mého členství v hnutí Al Nahda a vojenské služby, které jsem se nezúčastnil. Ještě chci dodat, že rodiče mojí přítelkyně jsou již po smrti (zemřeli na Ukrajině) a já jsem jediný, kdo může o přítelkyni a naše děti pečovat a zajistit jim živobytí.“ Podle svých slov tyto skutečnosti uváděl již v rámci správního řízení o své předchozí žádosti o mezinárodní ochranu, nově uvedl důvod týkající se vojenské služby. Již v rámci předchozího správního řízení sice byl poučen, že je povinen uvést všechny důvody podané žádosti, ale netušil, že by to mohl být až takový problém. Že mu hrozí trest za nesplněnou vojenskou službu se dozvěděl od známého, který je v Tunisku vojákem.

36. Ve správním spisu je založeno také rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 5. 2024, č. j. OAM-247/BA-BA07-LE24-2024, kterým byla žalobcova první žádost o mezinárodní ochranu zamítnuta dle § 16 odst. 2 ZoA jako zjevně nedůvodná. Žalovaný vyšel ze zjištění, že ČR považuje Tunisko za bezpečnou zemi původu dle § 2 vyhlášky č. 328/2015 Sb., resp. dle § 2 odst. 1 písm. k) ZoA. Žalobcem tehdy tvrzené důvody pro podání žádosti o mezinárodní ochranu považoval žalovaný za zcela nevěrohodné. Jednalo se o tvrzené potíže ve vlasti, v rámci něhož žalobce uváděl vzájemně protichůdné údaje o sporech jeho rodiny s jinou rodinou, v jejichž rámci došlo již ke dvěma vraždám, útěku žalobcovy rodiny do zahraničí, takže s rodiči již žalobce mnoho měsíců není ve spojení, ačkoliv současně uváděl, že má u rodičů zázemí, kde by mohl v případě svého návratu do vlasti bydlet. Faktické rozpory shledal žalovaný i ohledně tvrzení týkajících se jeho politických aktivit ve straně Al Nahda, která byla až do roku 2021 součástí vládní koalice, takže proti ní coby její tvrzený člen žalobce zřejmě mezi lety 2014-2016 neprotestoval, navíc jím tvrzené slogany, které měl používat, vycházejí ze situace, která v Tunisku nastala až po roce 2021, kdy již ovšem žalobce pobýval v ČR. Měl-li pak žalobce obavu z postupu tuniských úřadů proti němu, zřejmě by nenavštěvoval v roce 2021 své rodiče. Za zcela vyloučené považoval žalovaný žalobcova tvrzení týkající se šestiletého stíhání žalobce, o němž ten údajně nevěděl, a následným dvouletým soudním řízením kvůli účasti na demonstracích v letech 2014-2016, na něž si ovšem žalobce nevzpomněl v řízeních o správním vyhoštění, ale přesto nyní tvrdí, že ke svému zastupování zmocnil právního zástupce, a to jen pro jistotu, i když nevěděl o žádném konkrétním procesním úkonu, ani netušil, z jakého trestného činu by měl být obviněn. Zcela nevěrohodná byla dle žalovaného i žalobcova tvrzení o vyhrožování ze strany příslušníků konkurenční rodiny, tj. příbuzných muže zavražděného ve sporu o pozemek, kvůli němuž celá rodina prý odjela z Tuniska, ačkoliv žalobce tvrdí, že u nich má v Tunisku zázemí, a uváděl, že Tunisko je pro něj zcela bezpečná země. Ani žalobcova tvrzení týkající se jeho rodinné situace v ČR (přítelkyně a dcera) nijak nenasvědčují tomu, že by v jeho případě nebylo možno Tunisko považovat za bezpečnou zemi původu. Rodinné vazby žadatele o mezinárodní ochranu v ČR jsou irelevantní, pokud je jeho žádost zamítána jako zjevně nedůvodná dle § 16 odst. 2 ZoA.
37. Žalovaný také obstaral dokument OAMP nazvaný Tunisko; Hodnocení Tuniska jako bezpečné země původu dle stavu k září 2024, z něhož plyne, že Tunisko zajišťuje rozsáhlá občanská a politická práva. Ochrana proti mučení nebo jinému nelidskému a špatnému zacházení je v Tunisku garantována ústavou a dalšími právními normami. Mezinárodní

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

organizace nicméně zdokumentovaly svědectví tvrdého zacházení ze strany policejních složek, např. bití, prodlužování zadržení apod., těmito prohřešky se ale zabývají v rámci ministerstva tři agentury, provinění příslušníků bezpečnostních složek bylo potrestáno. Soudní moc dosud není zcela nezávislá, a její reforma probíhá pomaleji než politické reformy. I přes dílčí nedostatky je Tunisko ČR považováno za bezpečnou zemi původu.

38. V napadeném rozhodnutí žalovaný vyšel z toho, že žalobce již jednou o udělení mezinárodní ochrany v ČR neúspěšně usiloval, a to žádostí ze dne 18. 2. 2024. Jeho žádost žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 16. 5. 2024, č. j. OAM-247/BA-BA07-2024, a toto rozhodnutí následně obstálo i v soudním přezkumu (rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 7. 2024, sp. zn. 20 Az 23/2024, resp. usnesení NSS ze dne 20. 2. 2025, č. j. 3 Azs 171/2024-33). Prakticky obratem, dne 28. 2. 2025 podal žalobce opakovanou žádost o mezinárodní ochranu. V případě své první žádosti uváděl žalobce jako důvod jejího podání výhrůžky od členů jiné rodiny, odsouzení tuniským soudem k pětiletému odnětí svobody kvůli působení ve straně Al Nahda a konečně zájem setrvat na území ČR se svou rodinou.
39. V opakované žádosti uváděl žalobce jednak totožné důvody pro udělení mezinárodní ochrany (členství ve straně Al Nahda a rodinné vazby na území ČR), jednak důvody nové, tj. obava z věřitelů v zemi původu a obava z postihu za nevykonání povinné vojenské služby. O prvním z těchto důvodů nepravdivě žalobce uvedl, že jej uvedl již v původní žádosti o mezinárodní ochranu, čímž ovšem sám potvrdil, že tento důvod znal, a mohl a měl jej proto uplatnit. Totéž přitom platí i o nevykonání vojenské služby v Tunisku; žalobce si již v době podání své původní žádosti musel být vědom toho, že v Tunisku vojenskou službu nevykonával, přičemž mu muselo být známo, že za to v Tunisku hrozí trest. Žalobce tedy ve své opakované žádosti neuvedl žádné skutečnosti, které by zároveň svědčily o tom, že by mohl být po svém návratu z vlasti vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 ZoA nebo že by mu hrozila vážná újma podle § 14 ZoA. V Tunisku navíc od doby, kdy byla posuzována žalobcova předchozí žádost, nedošlo k takovým změnám, jež by ve vztahu k němu mohly představovat skutečnost dle § 11a odst. 1 písm. b) ZoA.
40. V prvním žalobním bodě namítl žalobce, že žalovaný nesprávně posoudil charakter jím tvrzené skutečnosti spočívající v nevykonání vojenské služby v Tunisku, resp. v trestu, který za její nevykonání hrozí. Stejně tak
41. Podle § 10a odst. 1 písm. e) ZoA platí: *„Žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřijatelnou podle § 11a odst. 1.“*
42. Dle § 11a odst. 1 ZoA: *„Podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přijatelnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.“*
43. Podle § 25 písm. i) ZoA: *„Řízení se dále zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.“*

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

44. K opakovaným žádostem o mezinárodní ochranu se již mnohokrát ve své judikatuře vyjadřoval NSS. Podle závěrů jeho rozhodovací praxe platí, že odůvodnění rozhodnutí o opakované žádosti musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr žalovaného, „1) že žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany“ (rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, č. 2642/2012 Sb. NSS, odst. [19], obdobně rozsudek NSS ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 Azs 185/2017-38, odst. [23] a [24]). Současně se v citovaném rozsudku rozšířeného senátu NSS uvádí: „Správní orgán je povinen v řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany zkoumat v souladu s § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zda žadatel neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Přípustnost opakované žádosti je tak třeba posuzovat z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení jak azylu, tak udělení doplňkové ochrany. Obsahuje-li opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany takové nové skutečnosti nebo zjištění, je správní orgán povinen hodnotit takovou žádost jako přípustnou a meritorně o ní rozhodnout. V opačném případě řízení o nepřípustné žádosti podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaví.“
45. Z judikatury NSS (srov. rozsudky ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65 či ze dne 27. 3. 2020, č. j. 5 Azs 325/2019-16, č. 4012/2020 Sb. NSS nebo usnesení téhož soudu ze dne 23. 11. 2022, č. j. 3 Azs 236/2022-33, a další) také plyne, že pro přípustnost opakovaných žádostí je třeba, aby v konkrétním případě existovaly „nové skutečnosti nebo zjištění“, které musí mít určitou přidanou hodnotu a kvalitu oproti předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Smyslem je na jedné straně umožnit nové posouzení v případech, kdy nové skutečnosti nebo zjištění mohou vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na druhé straně zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí. Věcné projednání opakované žádosti je výjimkou, „kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65).
46. Soud se se žalovaným ztotožňuje, pokud vyhodnotil žalobcovo tvrzení ohledně nevykonání vojenské služby v Tunisku a s tím související hrozbu trestu odnětí svobody, za skutečnost, kterou žalobce mohl a měl uplatnit již ve své původní žádosti o mezinárodní ochranu. V této souvislosti je nutno vyjít z toho, že je to žadatel o mezinárodní ochranu, kdo nese břemeno tvrzení. Jak uvedl NSS ve svém rozsudku ze dne 25. 7. 2005, č. j. 5 Azs 116/2005-58, „v režimu zákona o azylu [je] důkazní břemeno rozděleno mezi žadatele a stát tím způsobem, že stát je zodpovědný za náležité zjištění reálií o zemi původu, ale žadatel musí unést důkazní břemeno stran důvodů, které se týkají výlučně jeho osoby.“ Je tedy povinností žadatele o mezinárodní ochranu, aby ve své žádosti vyličil všechny důvody, pro které o mezinárodní ochranu žádá; ostatně, jak správně žalovaný připomněl, žadatelé o mezinárodní ochranu jsou o této své povinnosti rovněž poučováni. Ve svém rozsudku ze dne 17. 2. 2011, č. j. 9 Azs 36/2010-76, z této skutečnosti NSS vyvodil, že „pokud žadatel neuvedl všechny důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, aniž by mu v tom bránil

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

nějaký objektivní důvod, jedná se o skutečnost přičitatelnou pouze jemu, a nelze akceptovat, že by toto neunesení břemena tvrzení mohl zhojit pomocí podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“

47. Soud souhlasí se žalovaným, že žalobce nepochybně již v době podání své původní žádosti o mezinárodní ochranu věděl (musel vědět), že v Tunisku měl povinnost vykonat vojenskou službu. Stejně tak si musel nepochybně být vědom možných trestněprávních následků v případě, že tuto vojenskou službu nevykoná. Jeho tvrzení o tom, že se o trestnosti nevykonání vojenské služby dozvěděl právě v mezidobí od jakéhosi kamaráda, který je v Tunisku vojákem, je zcela nevěrohodné. Ostatně, z obsahu správního spisu lze u žalobce jednoduše vysledovat připravenost tvrdit skutečnosti, které se mu v danou chvíli právě hodí, aby je po konfrontaci s realitou okamžitě opouštěl (při svém policejním zajištění dne 23. 2. 2025 tvrdil policii, že je ženatý a má dceru, která se jmenuje po něm; při podání vysvětlení dne 23. 2. 2025 policii tvrdil, že na území ČR nepáchal trestnou činnost, přitom byl letech 2023 a 2024 dvakrát odsouzen atd.). Současně ovšem žalobce policii dne 23. 2. 2025 vůbec nesdělil, že se ve své vlasti obává trestního stíhání z důvodu nenastoupení vojenské služby, i když byl tázan, zda mu ve vlasti něco hrozí. Tehdy se omezil na konstatování, že se do Tuniska vrátit nemůže, protože je to nebezpečné, „jsou tam problémy mezi lidma“ a má obavy kvůli dědění. Tehdy přitom žalobce měl příležitost uvést, že se obává trestu za nenastoupení vojenské služby. Ničím nepodložené tvrzení obsažené v poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu o tom, že má známého (ovšem žalovanému jeho totožnost nesdělil) vojáka v Tunisku, který „prověřil jeho případ“ a upozornil jej na možné trestněprávní následky nevykonání vojenské služby, považuje proto soud za další případ zcela nevěrohodného až účelového vyjádření žalobce. Není kupř. vůbec zřejmé, z jakého důvodu by jej na možné trestněprávní následky nevykonání vojenské služby, měl upozorňovat zrovna voják, notabene po „prověření jeho případu“, aniž by bylo patrné, co je tím vlastně míněno. Jako zatížené vnitřní rozporností je nutno vyhodnotit ostatně i žalobcovo vyjádření v žalobě (str. 3), podle něhož sice věděl, že v Tunisku existuje povinná vojenská služba, ale nevěděl, že je jeho povinností do ní nastoupit. Navíc se z rozhodnutí žalovaného o žalobcově původní žádosti o mezinárodní ochranu podává, že žalobce v roce 2021 v Tunisu byl, navštívil zde své rodiče. Nikdo mu přitom nebránil ani v příjezdu, ani v odjezdu ze země, neměl v ní problémy s úřady, nebyly tedy ani činěny žádné konkrétní kroky k vyvození zodpovědnosti za nenastoupení k vojenské službě.
48. Stejně tak soud souhlasí se způsobem, kterým žalovaný vyhodnotil žalobcova tvrzení týkající se jeho rodinné situace v ČR, která se měla dle žalobce zásadně změnit s narozením syna, resp. úmrtím otce jeho družky na Ukrajině. Ustanovení § 11a odst. 1 ZoA stanoví, že nové skutečnosti nebo zjištění, která jsou relevantní z pohledu opakované žádosti o mezinárodní ochranu, musejí kumulativně splňovat dva předpoklady: jednak musí jít o skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro u dělení mezinárodní ochrany a jednak (současně) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a ZoA. Ačkoliv žalovaný správně vyhodnotil, že informace o (tehdy teprve se blížícím) narození syna a o úmrtí otce jeho družky jsou nepochybně oproti řízení o předchozí žalobcově žádosti o mezinárodní ochranu skutečnostmi novými, které žalobce nemohl bez své viny v předchozím řízení uplatnit, ani v jednom případě však nejde však o

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

skutečnosti, které by svědčily, že by žalobce měl v zemi svého původu čelit pronásledování z důvodů dle § 12 ZoA nebo že by mu hrozila újma dle § 14a ZoA.

49. Je totiž sice možno konstatovat, že zastavení řízení pro nepřípustnost žádosti představuje výjimku ze zásady, že žalovaný je povinen posoudit věcně skutečnosti uváděné žadateli o udělení mezinárodní ochrany, a tuto výjimku je tedy třeba vykládat a aplikovat restriktivně, žalobce se ale nemůže bez zohlednění specifík konkrétní věci úspěšně dovolávat rozsudku NSS ze dne 17. 4. 2014, č. j. 4 Azs 37/2014-23. V případě řešeném NSS v označené věci se totiž jednalo o žádost o mezinárodní ochranu samotné těhotné cizinky, která poukazovala to, že se obává návratu do země původu z důvodu svého těhotenství a absence jakéhokoli zázemí v kombinaci s nepříznivými okolnostmi, kterým bude dle svého očekávání po návratu do země původu čelit [šikana z důvodu politické angažovanosti jejího muže a kurdského původu, nástup jejího muže do armády, kdy by byla v době očekávaného porodu spolu s dalším malým dítětem – stěžovatelem c) – ponechána zcela sama a bez pomoci]. Tyto okolnosti nelze označit za *prima facie* zcela irelevantní z hlediska možného udělení doplňkové ochrany. Tyto rozhodující okolnosti však v žalobcově případě absentují a s případem řešeným NSS je tak spojuje toliko existence těhotenství, ačkoliv nyní řešeném případě jde o těhotenství jeho družky (a v okamžiku vyhlášení tohoto rozsudku již narození syna Adama). Oba případy tak není možno srovnávat.
50. Soud pak nemohl přisvědčit ani žalobcovu argumentu založenému na rozsudku NSS ze dne 17. 9. 2010, č. j. 2 Azs 14/2010-92 (jeho označení žalobce v žalobě opomněl uvést, soud jej však dohledal prostřednictvím použitých citací). Označené rozhodnutí totiž vychází ze znění ZoA, ve kterém ještě nebylo obsaženo ustanovení § 11a odst. 1 ZoA. Právě ono však bylo aplikováno v nyní projednávané věci. Proto v ní nelze úspěšně vycházet ze závěrů judikatury dosažených za jiné právní situace.
51. Lze tedy shrnout, že podle závěru soudu žalovaný nepochybil, když tvrzení, jež žalobce v žalobě označil, týkající se jednak jeho obavy z trestu za nevykonání vojenské služby, resp. týkající se těhotenství jeho partnerky a úmrtí jejího otce na Ukrajině, nevyhodnotil jako tvrzení, jež by odůvodnila plný meritorní přezkum žalobcovy opakované žádosti o mezinárodní ochranu. Prvé z nich již žalobce mohl uplatnit ve své původní žádosti, což neučinil, druhé z nich pak nijak nesvědčí o tom, že žalobce by mohl být vystaven pronásledování z důvodů dle § 12 nebo že mu hrozí vážná újma dle § 14a ZoA. Odpovídá to ostatně i recentní rozhodovací praxi rozšířeného senátu NSS, podle nějž osobní či rodinné vazby cizince (včetně cizince-žadatele o mezinárodní ochranu) na území ČR mají být upraveny primárně prostředky cizineckého práva, nikoli práva azylového (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 27. 2. 2024, č. j. 5 Azs 200/2021-62, bod 25).
52. Tento žalobní bod proto soud nepovažuje za důvodný.
53. Za důvodná pak soud nepovažuje ani žalobcem prezentovaná tvrzení týkající se jeho soukromého a rodinného života. Obecně vzato totiž platí, že soukromý život cizince v místě, kde žádá o mezinárodní ochranu, je relevantní spíše v řízeních o pobytových oprávněních dle standardní právní úpravy (v ČR dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců). Mezinárodní ochrana je cizinci poskytována z důvodu azylově relevantního nebezpečí, kterému čelí v zemi svého původu, nikoli z možného nebezpečí zásahu do jeho soukromého či rodinného života, nezíská-li (či pozbude-li dříve nabyté) pobytové Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

oprávnění v ČR. Jinak řečeno, mezinárodní ochrana není pomyslnou „poslední nadějí“, selžou-li snahy konkrétního cizince opatřit si v ČR pobytové oprávnění řádnou cestou, tj. na základě ZPC.

54. V posuzované věci navíc ani neexistoval procesní prostor pro posouzení žalobcových soukromých a rodinných poměrů již proto, že v případě zastavení řízení o jeho žádosti vůbec neprobíhá meritorní přezkum této žádosti (srov. rozsudek NSS ze dne 6. 5. 2024, č. j. 7 Azs 30/2024). Tyto závěry se přitom týkají i zájmu žalobcových nezletilých dětí, neboť ani ony není možno zvážit, pokud je řízení o žádosti zastaveno pro její nepřípustnost. NSS se k této otázce již v minulosti vyjádřil tak, že *„jakkoli je zájem dítěte dle čl. 3 [Úmluvy o právech dítěte] předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí a státy, které jsou smluvní stranou úmluvy, jsou povinny zajistit, aby dítě nemohlo být odděleno od svých rodičů proti jejich vůli (čl. 9 Úmluvy), nelze tyto principy samy o sobě podřadit pod další, nad rámec zákonem o azylu stanovené důvody pro udělení mezinárodní ochrany a správní soud nemá žádnou zákonnou možnost zrušit žalobou napadené rozhodnutí s odvoláním na výše uvedené principy“* (rozsudek NSS ze dne 5. 11. 2008, č. j. 9 Azs 14/2008 - 57; dále např. rozsudky ze dne 23. 5. 2018, č. j. 6 Azs 67/2018 - 29, či ze dne 27. 9. 2016, č. j. 6 Azs 166/2016 - 28). Posouzení nejlepšího zájmu dítěte v řízení ve věci mezinárodní ochrany je nadto vyhrazeno pouze meritornímu rozhodování, což však není případ zastavení řízení z důvodu nepřípustnosti opakované žádosti o mezinárodní ochranu s ohledem na absenci nových skutečností či zjištění (srov. např. usnesení NSS ze dne 1. 12. 2016, č. j. 8 Azs 83/2016-62 či usnesení NSS ze dne 24. 9. 2020, č. j. 1 Azs 49/2020-32).
55. Proto ani v tomto ohledu nelze považovat napadené rozhodnutí za nezákonné.

Závěr a náklady řízení

56. Jelikož soud neshledal žalobu důvodnou, výrokem I. tohoto rozsudku ji v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
57. Výrokem II. tohoto rozsudku pak soud rozhodl o náhradě nákladů řízení. Při rozhodování o nákladech řízení se soud vyšel z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož: *„Nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů.“* Účastníkem, který měl ve věci plný procesní úspěch, je žalovaný, neboť byla žaloba zamítnuta. Žalovaný je nicméně správním orgánem, který podle příslušné judikatury NSS nemá právo na náhradu těch nákladů, které nepřevyšují náklady spojené s výkonem jeho běžné úřední činnosti. Soud nezjistil, že by nějaké takové náklady žalovaný v souvislosti s probíhajícím řízením vynaložil. Proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Jestliže kasační stížnost ve

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a s. ř. s.).

Plzeň 16. července 2025

JUDr. Ondřej Szalonnás v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.